

greu. Mai apoi, cându vomu fi cunoscutu d'aprobe frumusețile acestorū sfiiose odrasle, înțelenite de veacuri pe câmpia românei literaturii, vomu împrumuta puteri dintr'a lorū vioiciune și ne vomu desmierda cu bucuriă d'ale lorū dulci miröse. Căci nu numai baladele și colindele, nu numai doinele și horele, nu numai basmele și anecdotele, ci și proverbele, ci și ghicitorile, ci și jocurile suntū glasulū duiosū alū poporului, despre care d-lū Odobescu dice așa de bine că... «minteā omului, deprinsă cu elū din prunciă, pare că se scaldă, la auzulū lui, în nevinovăția'i primitivă». Pentru noi, și ele suntū «amintiri suave, ce 'nviiéză junia 'n suflete»; pentru poporū, și ele suntū «flórea neuitării.» (1)

PARIS, IANUARIU, 1877.

F I N E.

НАРОДЕ И М' 1 А. Т. ПОВО

(1) A. I. Odobescu în REVISTA ROMANA și 'n prefața cărții mele citată mai sus.